

SLOVINSKO

JAK JSME DOBYLI TROJHLAVOU HORU

Aby nedošlo k omylu. Na snímku není Triglav, ale jedná se o „běžný“ pohled na jakýsi bezejmenný skalní útvar, který má shodou okolností také tři vrcholy.

Tentokrát se cílem naší týdenní srpnové dovolené stalo Slovinsko. Koho by taky nezlákala túra po Julských Alpách, zdolání Triglavu a k tomu všemu ještě stihnout pár dnů u moře. Překvapivě však většina obvyklých členů zklamala a jela radši na vodu, takže jsme nakonec vyrazili jen ve třech. Ale nebylo to o nic horší.

Jože Plečnik nás prý za 800 Kč sveze až do Lublaně, to mi přijde jako pěkná cena. Rozhodně tedy neodmítáme a jízdenku s místenkou zakupujeme. V sobotu ráno si s přítelkyní pochvalujeme, jak to tentokrát krásně stíháme i s časovou rezervou. O to větší zděšení zažíváme na nádraží, nějak jsme si totiž spletli čas odjezdu a máme to jen tak tak. (Nebýt té rezervy, tak by vyhozené peníze pěkně našťavaly.) Do kupé usedáme tradičně uříceni. Mám z toho dokonce dobrý pocit, probíhá to jako vždy, tedy asi správně.

PRŮVODCE JINÝMI SVĚTY

V Českých Budějovicích už čeká náš třetí člen a definitivně rozptyluje mé obavy, co bychom si asi bez něj ve Slovinsku počali. (Na vedení takových velkých akcí jsem ještě moc malý. ☺)

Cesta probíhá dobře, to nemohu říci. (Omlouvám se, že parafrázuji takové velikány, ale ono to tak pěkně vystihuje.) Pít je co (to je nejlavnější) a něco k snědku taky máme. Studujeme našeho průvodce Slovinskem, který je sice celkem vtipný, ale postrádá některé informace, které by

nás docela zajímaly. (Myslíte, že je nutné vědět, v kterém roce vydala slovinská skupina Laibach poslední album? ☺) Ale abychom mu nekřivdili, je tu něco i pro horské turisty. Slovinci prý chodí na Triglav v sandálech, s dekou a lahví vína, ale my to prý po nich zkoušet nemáme. No, to jsem na to zvědav, moc tomu nevěřím, ale však uvidíme sami (třeba podle křížků u cesty. ☺).

Kromě našeho průvodce nás baví i jeden slovinský společník v uličce. Kouká z okna a nahlas předčítá nápisy, co stíhá jeho bystré oko venku zachytit. Občas dodá i vlastní komentář. Pán je buď národní básník, nebo se živí vymyšlením reklamních sloganů. Třeba jeho „restauračky sra...“ by se u nás určitě chytl. ☺

Celý den zatím usilovně lije. V Rakousku nabíráme zpoždění. Máme strach, že teď nestihneme přípoj z Lublaně do Jesenice. Neradi bychom strávili noc na nádraží. Přemýšlíme o variantě vystoupit v poslední zastávce před Lublaní, kde by snad nebyl se spánkem problém. Naštěstí pan průvodčí umí anglicky a uklidňuje nás, že ještě jeden vlak naším směrem jede. Když jsme pak projížděli

onou poslední zastávkou, tak jsme byli moc rádi. Zidaneho Most byla totiž jen asfaltka vedle řeky v úzké skalní soutěsce. Tam by se opravdu spát nedalo. (Co by ale člověk čekal od místa, které se jmenuje jako nějaký fotbalista. ☺)

Ostrovni kostel na jezeře Bled.

V Lublani máme do dalšího přestupu asi dvě hodinky času, tak měníme naše pracně vydřené koruny na slovinské tolary (SIT). Jak jinak lépe využít pauzu, než ochutnávkou místního piva. ☺ Usedáme v blízkém bufetu. Pivo stojí 400 tolarů, což je asi 60 Kč. Zkratka SIT je po tomto zhrození obratem překlíčena na SHIT (myslím, že nemusím překládat ☺). Nepokládám se za nějakého znalce, ale pivo za 60 Kč bych si představoval lepší. Laško nám prostě moc nejede.

Vlakem se dopravujeme do vesničky Lesce, která se nám z mapy zdála pro nástup do hor nejlepší. Dokonce i počasí se umoudřilo, a tak nemusíme ani stavět stany v dešti.

BEAUTIFUL MOUNTAINS

Ráno nemile překvapení zjišťujeme, že jsme včera tu práci s mapou trochu nezvládli. Naši skautští vůdčové by z nás neměli radost. Kdybychom včera nevystupovali z vlaku již tady, ale ještě kus popojeli, bylo by lépe. Teď musíme dojít do městečka Bled a odtud se z nádraží přemístit k Bohinjskemu jezeru, odkud je nástup do hor nejlepší. Do Bledu je to přes hodinu cesty a pro změnu je ukrutné horko. Ale jsme rádi, že neprší. (Prý lilo celý týden). Nejhorší je, že začínám cítit, jak jsem to teď trochu přehnal se zátěží. Batoh mám mnohem těžší, než jindy. V Bledu do sebe tlačím zásoby, co to jde. (Přece to nevyhodím, nebo nenacpu kachnám? To by byla věčná škoda). Bled na mě působí takovým švýcarským dojmem. (Tam jsem sice taky nikdy nebyl, ale takhle si ho představuji. ☺) Obědváme u krásného zelenomodrého jezera (takovou barvu tu mají díky všudypřítomnému vápenci i všechny řeky) a pozorujeme turisty, jak se nechávají převážet do kostela, který stojí na ostrově uprostřed.

Na náhorní plošině je vidět malá chatka Dom Planika, kam dnes míříme. Triglav nad ní je stále v mracích.

Na nádraží je to pěkný kus, a tak to zkusíme se stopováním. Na staré olezlé (a to dokonce zatím ještě čisté) chlapy nikdo nebere, zato moje přítelkyně je lepší návnada. Okamžitě nám zastavuje hodný pán se synkem a troufá si nás nacpat dovnitř. Komunikací jsem pověřen já, prý umím nejlíp anglicky. (Což si až tak úplně nemyslím, ale jsem celkem rád, že tu svou angličtinu aspoň trochu provětrám.) Po krátkém shrnutí, odkud jsme a co tu chceme, se konverzace začíná ustalovat na opakování slovíčka „beautiful“ a čumění po okolí. Taky je na co, blížíme se k horám. Pokouším se dále prolomit „překrásné“ bariéry vyprávěním o mé práci graphic designera (mimoходом také tohoto časopisu). Pán se hned chytne, prý je také umělec – sochař. Nechce se mi zrovna moc srovnávat mé „neumění“ se sochařstvím, a tak se vracím radši k osvědčenému beautiful. ☺

Zastavuje nám přímo u Bohinjskeho jezera (525 m n. m.), máme zas pěkné štěstí. Odtud vyrazíme nahoru přes vesničku Stará Fužina. Název se nám moc líbí, přemýšlíme, co asi znamená. Já osobně si pod tím představuji něco jako označení pro mírně použitou ženu – ekvivalent české „staré pažby“. ☺ Dnešní večer končíme na chatě Koča na Vojah (690 m n. m.). Už se nacházíme v Triglavském národním parku a netroufáme si spát načerno venku, a tak se smutným výrazem platíme ubytování v ceně skoro 400 Kč na osobu. Jedinou radost nám dělá pivo. Sice také drahé, v přepočtu něco přes 60 Kč, ale už je podstatně lepší. Jmenuje se Union a na plechovce má navíc napsáno „simbol slovenske kakovosti“. Trochu nás to vylekalo, to víte, průjem na horách není žádná příjemná věc, ale naštěstí druhý den nikoho zmíněná kakovost nepostihla. ☺

NAD TRIGLAVOM SA BLÝSKÁ

Mírně poprchává, ale to nás nemůže zastavit. Vyrážíme nahoru. Není tam prý žádná voda, a tak u pramene dočerpávám plné tři litry (abychom to měli na výstup ještě těžší). Když se po třech hodinách dobelháváme k chatě Vodnikov dom (1817 m n. m.), čeká nás překvapení. Přímou u ní je pramen. Taky který vodník by mohl být bez vody, že jo? (Tento Vodnik se navíc ještě stal slavným botanikem. ☺)

Vrchol Triglavu, když je výjimečně vidět.

Nad námi je v dále vidět chata Dom Planika, kde chceme dnes přenocovat. Vrchol Triglavu nad ní je nám, bohužel, stále skryt v mracích. (Asi bych měl také něco málo o něm zmínit. Triglav je nejvyšší hora Slovinska a dostal jméno podle svých třech špiček – „hlav“. Lidé ho dokonce dříve uctívali jako trojhlavé božstvo.)

Po dalších dvou hodinách funění jsme na chatě. Počasí se tu rychle mění. Fouká prudký vítr a je dost zima. Taky jsme 2400 metrů vysoko. Urychleně se ubytujeme za nejnižší možnou cenu, protože se chata zaplňuje a tato místa jdou na odbyt nejvíce. I tak je to dost drahé. Asi 500 Kč na osobu. A to ještě v pokoji s dalšími 20 lidmi. >>18

Je teprve 17 hod. Co dál? Původně jsme chtěli vylézt na vrchol Triglavu až zítra, ale počasí se zrovna uklidnilo, a tak měníme plán. Vyrážíme ještě teď. Batohy necháváme na chatě. Dnešních 1800 nadmořských metrů s nimi bohatě stačilo. Budeme mít stejně do tmy co dělat. Je to nahoru ještě dalších 400 metrů. Podle cedule hodina a půl cesty. Můžeme si dokonce vybrat ze dvou tras. Jdeme tou zprava. Po chvíli už začínají avizované feraty (pomocná lana a tyče ve skále). Všechno je mokré od tajícího sněhu, ale lézt se dá. Zhruba za hodinu jsme na vrcholu. (2864 m n. m.) Je tu plno sněhu a není vidět ani na pár metrů, takže nějaké výhledy se nekonají. (Během dne jich ale bylo dost, takže to teď nějak oželíme.) Máme jen strach, aby nás tu nechytila bouřka. Jsou tu prý velmi časté a blesky mají velkou úspěšnost. Dosvědčují to četné pomníčky se jmény. Třeba sedm chlapců v jeden den. Pochy-

Výstup na Triglav není žádná lehká věc. Ale sestup je ještě horší.

Cesta z Doliče pokračuje dál touto krásnou bránou. Počasí nám dnes opravdu přeje.

bují, že by všichni spadli. (Tedy pokud sem nešli v sandálech, s dekou a lahví vína. ☺)

Na samém vrcholu je kovová budka, dva lidé by se v ní asi i schovali. Jen přemýšlíme o jejím smyslu. Zda opravdu funguje jako ochrana a blesk bezpečně svede, nebo spíš blesky jen přitahuje a láká tak maximálně náročné sebevrahy, co to chtějí mít přímo z první boží ruky. ☺ Rozhodně to ale nehodláme zkoušet a rychle se druhou stranou vracíme.

Sestup je tu mnohem náročnější. Někomu se závratěmi určitě nedoporučuji. Skoro celou cestu se totiž díváte 400 metrů pod sebe a leze se dost prudce dolů. Vítr se sněhem bičuje a jsme rádi, že jsme sem vyrazili ještě dnes bez batohů. Původní plán, vylézt sem zítra s batohem a pokračovat dál po jedné ze stezek, by se nemusel vyplatit.

Sotva dorážíme k chatě, začíná sněhová bouře a „nad Triglavom sa blýská, hromy divo bijú“ (Slovinsko jako Slovensko, ne? ☺) Zalézáme do

tepla chaty a oslavujeme zdolání naší nejvyšší hory jedním Unionem za 3 Eura. (Můj další rekord, tentokrát v nejdražším pivu.) Ale jsme spokojeni. Bylo to nádherné.

CO DODAT

Strávili jsme v Julských Alpách ještě dva dny (oba extrémní – jeden slunečný, druhý deštivý) a pak se vyrazili trochu zregenerovat k moři. (Zvláštní pocit, chodit po rozpálené pláži ve stejných pohorách, které den předtím brouzdaly skoro po kotníky ve sněhu. ☺)

Ačkoliv jsem byl ve svých 26 letech u moře poprvé (nesmějte se, je to pravda) a udělal tam mnoho objevů typu, že mořská voda je opravdu slaná atd., tak pro mě Julské Alpy a obzvláště Triglav zůstaly vrcholem celé dovolené. ■

Text a foto Tomáš Setikovský
(www.fomas.wz.cz)